

Der er ogsaa et andet Forhold, der har forandret sig, og som vil medføre, at den Solidaritetsfølelse hos Kunstnerne, man forudsætter som en Følge af Lovforslaget, ikke i samme Grad vil kunne opnaas nu som tidligere. Jeg tænker herved paa det store Antal Privatteatre, der let ville være i Stand til at vinde kunstneriske Kræfter fra Nationalscenen ved højere Tilbud end dem, som Bestyrelsen under Hensyn til den Begrænsning, som er sat for Tilskuddet, vil se sig i Stand til at gøre. Det er saaledes muligt, at Friheden ikke bliver saa stor nu, som den kunde være bleven i 1851 og de nærmeste Aar derefter; men hvad der bliver tilbage af Friheden for Teaterbestyrelsen under den Ordning af Forholdene, som her foreslaas, er dog tilstrækkeligt til, at jeg tør forudsætte — hvad der stemmer med min Erfaring fra Teaterkommissionen —, at de teaterkyndige ville betragte den nævnte Ordning som en virkelig Fordel. Det er derfor, jeg tror, at det ikke blot er i Teatrets, men ogsaa i Teaterstyrelsens og Kunstnerens Interesse, om dette Lovforslag vedtages.

Hvad selve Tilskuddets Størrelse angaar, er det jo, som den højtærede Minister bemærkede, beregnet efter et Gennemsnit, og det forekommer mig, at man maa sige, det er saa passende beregnet, saa at Teatret maa kunne komme ud af det med det og muligt endogsaa opspare noget til det Reservefond, som § 5 omtaler. Jeg tror, det vil kunne lade sig gøre uden at Teatret behøver at komme ind i nogen Gæld; hvad der jo for øvrigt, for saa vidt den vedrører de løbende Udgifter, ikke behøves, da § 6 bestemmer, at midlertidig pekuniær Støtte til Dækning af disse skal ydes af Statskassen, altsaa uafhængigt af Tilskuddet, men naturligvis mod Tilbagebetaling. I alt dette ser jeg derfor en betryggende Ordning for Teatret, og med Hensyn til Tilskuddets Størrelse har det ogsaa slaaet mig, at det paa det allernærmeste falder sammen med det, som den daværende komiterede i Teaterkommissionen havde beregnet som nødvendigt for Teatret, naar Forholdene skulde ordnes paa dette Grundlag. Det maa nemlig erindres, at her ikke alene er Tale om de 125,000 Kr. til Driften, men at Statskassen tillige, hvad Teaterkommissionen i sin Tid urgerede som fornuftigt og rigtigt, udreder de 42,600 Kr., som gaar til Assurance, Skatter og desl., hvilke altsaa ikke ville tynge paa Teatrets Budget, samt endelig de 12,000 Kr., som be-

regnes til Bestyrelsen. Saaledes bliver der altsaa et Beløb til Raadighed, som virkelig maa siges at svare til Forholdenes Krav, saa vidt man kan beregne dem.

Der er enkelte Punkter, som jeg kunde have ønsket ordnede paa en noget anden Maade, uden at jeg dog anser det for en Nødvendighed. Det stiller sig saaledes for mig noget tvivlsomt, om en Bestyrelse, der kan opsiges med et halvt Aars Varsel, vil føle den fornødne Tryghed til at gennemføre sine kunstneriske Planer paa en til Økonomien svarende Maade. Der er jo for det første ikke Tale om at ansætte Bestyrelsens Medlemmer som kongelige Embedsmænd med Lønninger, der give Ret til Pension, men de skulle endog kunne opsiges med et halvt Aars Varsel. Det forekommer mig, at det er noget for lidt, der derved ydes. Det beror jo imidlertid paa, hvorledes Bestemmelsen vil blive anvendt, og jeg skal derfor ikke dvæle nærmere derved. — Der er et andet Punkt, som jeg kunde ønske at spørge den højtærede Minister om. Det er med Hensyn til § 5, hvor det hedder: „Af Teatrets Overskud i de enkelte Aar dannes en Reservefond, der bestyres af Teatrets Bestyrelse som en særskilt, Statskassen tilhørende, men udelukkende til Anvendelse i Teatrets Interesse bestemt Fond. Af Overskuddene kan efter Ministerens nærmere Bestemmelse indtil 50 pCt. anvendes som Tantième for forskellige af Teatrets Embedsmænd og Funktionærer.“ Jeg forudsætter, at Ministeren her bruger en Terminologi, som vi ogsaa i Teaterkommissionen brugte, og ifølge hvilken „Embedsmænd og Funktionærer“ ikke omfatte de kunstneriske Kræfter som saadanne, men alle de mange, der ere knyttede til Teatret, lige fra Kapelmesteren til Garderobeforvalteren. For de kunstneriske Kræfters Vedkommende have vi jo Feuberegningen og behøve ikke den Tantiémeberegning, som her foreslaas. Udtrykket „Teatrets Embedsmænd og Funktionærer“ kunde jo i øvrigt efter den almindelige Opfattelse nok tænkes at omfatte de kunstneriske Kræfter, men jeg formoder, at det ikke er Tilfældet her.

Endelig er der det Hovedpunkt, at Loven, som det bestemmes i den sidste Paragraf, udløber i 1908. Det er altsaa kun 5 Aar, den skal gælde, dermed ophører den. Det er, som den højtærede Minister bemærkede, et Forsøg, der gøres for at vinde Erfaring for, om den her foreslaaede Ordning er heldigere end en anden Ordning, og derimod kan jeg i og